

«Να φονευθώ ναι, αλλά να αιχμαλωτισθώ, αυτό δεν θα συνέβαινε ποτέ»

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Να απαντήσουν οι δωσίλογοι, οι προδότες, όχι στα όργανά τους, τα κομματικά, αλλά στις ιερές σκιές των ηρώων των Βαλκανικών Πολέμων. Με τις πέτρες πολέμουσαν οι αετοί μας για να διώξουν τους προγόνους των Σκοπιανών, τους κομιτατζήδες. Με τις πέτρες... Θα βγουν από τα μνήματα και θα θρηνούν για την κατάντια μας...

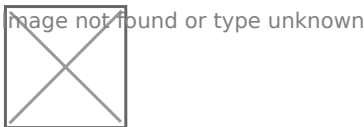
Το παρόν άρθρο είναι αφιερωμένο σ' έναν άγνωστο ήρωα. Σ' έναν από αυτούς τους χιλιάδες, που όταν το καλέσει η στιγμή, φανερώνουν την ξεχωριστή ψυχική τους αρματωσιά.

Σπαρμένη η ηρωοτόκος ελληνική γη με τα κόκκαλα τα ιερά τέτοιων ανθρώπων. Τέτοιοι αντρειωμένοι, που ο θάνατός τους θάνατος δεν λογίζεται, ανάγκασαν τον ποιητή να πει πως όταν θέλουμε να καυχηθούμε, τέτοιους βγάζει το έθνος μας θα λέμε. Για τον ταγματάρχη Ιωάννη Βελισσαρίου ο λόγος, που η προτομή του κοσμεί και τον λόφο της ένδοξης μάχης του Κιλκίς. Γόνος πλούσιας οικογένειας, γεννιέται

το 1861 στην Κύμη της Εύβοιας. Μεγαλώνει σε μια εποχή που η Ελλάδα, εξαρτημένη, ανάπηρη και υποτελής στους ξένους, προσπαθεί να απλωθεί, να μεγαλώσει τα αξιοθρήνητα σύνορά της, τα εδαφικά ψυχία που της παραχώρησαν οι κακουργηματικές Μεγάλες Δυνάμεις.

Πνίγεται όμως ο αγωνιστικός δυναμισμός του λαού, εξαιτίας των ξενοχειροτονημένων μοναρχιών και των διεφθαρμένων κυβερνήσεων. Είναι η εποχή που σαβανώνει την πατρίδα το δόγμα «της μικράς, εντίμου» και αξιολύπητης Ελλάδος, το οποίο, μετά την περίοδο 100 ετών, επαναλαμβάνεται γιατί και τώρα μας κυβερνούν τα απολειφάδια του παλαιοκομματισμού και της υποτέλειας. Ο 19ος αιώνας κλείνει με την συμφορά του ψευτοπολέμου του 1897. Από τους ελάχιστους που διακρίνονται στον ατιμωτικό αυτό πόλεμο είναι ο υπολοχαγός, τότε, Βελισσαρίου, που κρατάει την θέση του στα στενά της Μελούνας, όταν ολόκληρη η 2η ταξιαρχία εγκαταλείπει πανικόβλητη το πεδίο της μάχης.

Η συμφορά του '97 αφυπνίζει όμως τη χώρα. Οι Έλληνες αντιλαμβάνονται πως «καλύτερα να τρέχωσι τον κόσμο με εξαπλωμένη χείρα ψωμοζητούντες-παρά προστάτας να 'χωμεν» (Κάλβος). Η πατρίδα πρέπει να ορθοποδήσει με τις δικές της κυρίως δυνάμεις. Έτσι ο στρατός και ο στόλος αναδιοργανώνονται, το θαύμα των Βαλκανικών Πολέμων αχνοφέγγει. Τον Οκτώβριο του 1912 αρχίζει η επική εξόρμηση του έθνους.

Ο ταγματάρχης Ιωάννης Βελισσαρίου

Στο Σαραντάπορο μαθαίνουν όλη τη «βελισσαρική» ορμή. Χωρίς υποστήριξη πυροβολικού ορμά κατά των Τούρκων, γεγονός που αναγκάζει τον αρχιστράτηγο Κωνσταντίνο να τον αποκαλέσει «τρελό» και να του αφαιρέσει για λίγο την διοίκηση του τάγματός του. (Ο Κολοκοτρώνης έλεγε πως «ο κόσμος μας έλεγε τρελούς, όταν ξεκινήσαμε να κάμουμε την Επανάσταση». «Όλα τα είχα προβλέψει, τα είχα σκεφθεί, όλα εκτός από την τρέλα των Ελλήνων», έλεγε και ο Νικόλαος Ιβανώφ, αντιστράτηγος, διοικητής της 2ης Βουλγαρικής Στρατιάς, μετά την ήττα του στο Κιλκίς. Κάποιοι «τρελοί» μας απελευθέρωσαν και κάποιοι «γνωστικοί» Γραικύλοι κρατούν την Ελλάδα βυθισμένη στην ανυποληψία της «ελληνοτουρκικής φιλίας»).

Το άστρο του ήρωα, λάμπει στη μάχη του Μπιζανίου, τον Φεβρουάριο του 1913.

Εκεί ακούστηκε για πρώτη φορά το θρυλικό σύνθημα του ελληνικού στρατού

«αέρα», αντικαθιστώντας το στρατιωτικό παράγγελμα «εμπρός διά της λόγχης». (Επειδή οι οβίδες του τουρκικού πυροβολικού «έπιαναν αέρα», δεν έβρισκαν στόχο, οι εϋζωνοι ειρωνεύονταν αυτό το γεγονός). Εκεί στα Γιάννενα δύο ευζωνικά τάγματα, του Βελισσαρίου (9ο) και του Ιατρίδη, αναγκάζουν κυριολεκτικά τον Τούρκο διοικητή Εσσάτ πασά να παραδώσει την πόλη.

Στο περιοδικό ΤΟΤΕ, τεύχος 60ό διαβάζουμε: «Στις 3 το πρωί της 21ης Φεβρουαρίου του 1913, ο Βελισσαρίου οδήγησε ο ίδιος την επιτροπή του Εσσάτ στο Γενικό Στρατηγείο. Ο Κωνσταντίνος μόλις τον είδε απόρησε. Οργισμένος του λέει: «τι θέλεις τέτοια ώρα εδώ; Πού άφησες το τάγμα σου»; Απαντά: «Να σας φέρω τα Γιάννενα». Κι ο Κωνσταντίνος του είπε ειρωνικά, νομίζοντας πως παραφρόνησε: «Με τις μαούνες της λίμνης;». «Όχι, με τα φτερά των ευζώνων μου», απαντά ο Βελισσαρίου.

Ο διάδοχος, βλέποντας την επιτροπή των Τούρκων, κατάλαβε τι είχε συμβεί. «Αλήθεια Βελισσαρίου θέλεις ράπισμα, αλλά θέλεις και φίλημα, αγαπημένε τρελέ», θα του πει συγκινημένος. Λίγο πριν από τον Δεύτερο Βαλκανικό, θα συναντήσει ο Βελισσαρίου τον αιχμάλωτο Τούρκο φρούραρχο των Ιωαννίνων Βεχίπ μπέη σε μία έπαυλη στην Κηφισιά. «Μου έκαμε μεγάλη εντύπωση η γενναιότητά σας», είπε ο Τούρκος στρατηγός σε άψογα ελληνικά. «Θα μπορούσε όμως να είχατε φονευθεί ή και να αιχμαλωτιστεί με το παράτολμο εκείνο εγχείρημά σας, να εισχωρήσετε πίσω από τις γραμμές του τουρκικού στρατού».

Απαντά ο ανδρείος αξιωματικός: «Να φονευθώ ναι, αλλά να αιχμαλωτισθώ, αυτό δεν θα συνέβαινε ποτέ».

Στη μάχη του Κιλκίς πολεμούν πλάι πλάι οι μονάδες του συνταγματάρχη Ιωάννη Παπακυριαζή και του ταγματάρχη Ιωάννη Βελισσαρίου. Οι δύο άντρες είναι συγγενείς, «μπατζανάκια». Μεταξύ τους αμιλλώνται ποιος θα επιδείξει την μεγαλύτερη γενναιότητα. Σημειώνει ο στρατηγός Πάγκαλος στα «απομνημονεύματα» του.

«...Ήρξατο τότε σφοδρότατος καταιγισμός πυρός, κατά την διάρκεια του οποίου οι έξι λόχοι του Βελισσαρίου, προχωρούντες ταχέως έφθασαν εις απόστασιν εφόδου από της πρώτης γραμμής των βουλγαρικών ορυγμάτων. Και είδον το αλησμόνητο θέαμα της εφόδου των ευζωνικών λόχων του Βελισσαρίου, οι οποίοι υπό του διοικητού των, όρμησαν ακάθεκτοι και με βροντώδεις αλαλαγμούς επί της πρώτης οφρύος λόφου βουλγαρικών χαρακωμάτων...Ο αγών υπήρξεν μεγαλειώδης. Οι Βούλγαροι ανετράπησαν ή εξοντώθηκαν διά της λόγχης. Αυτό ήτο το μεγαλύτερον κατόρθωμα του Βελισσαρίου και με δικαίαν υπερηφάνειαν εφώναξεν εις τον λοχαγόν Ζήραν, άλλον γενναίον, ο οποίος υπηρετούσεν εις το σύνταγμα του Παπακυριαζή, του μπατζανάκη του Βελισσαρίου.

»Βρε Ζήρα, πού είναι ο διοικητής σου να δει; Σκοτώθηκε, απαντά ο Ζήρας. Είχε πέσει προ ολίγου μόλις, μαχόμενος με τον ίδιον απαράμιλλον τρόπον. Και τότε, το πρόσωπον του Βελισσαρίου εμαύρισε από το πένθος. Έβγαλε το πηλίκιόν του, έκαμε το σταυρό του και ετράβηξε μπροστά...».

Λίγες ημέρες αργότερα, στην μάχη της Άνω Τζουμαγιάς, στο ύψωμα 1378, σκοτώνεται, πολεμώντας μπροστά και ο Βελισσαρίου. Ήταν 13 Ιουλίου 1913. Ο βασιλιάς Κωνσταντίνος μόλις πληροφορήθηκε τον θάνατό του, αντί για συλλυπητήρια, τηλεγραφεί στην οικογένειά του: «Χαιρετίζω τον Ήρωα των Ηρώων».

Ο Σπύρος Μελάς στο βιβλίο του Οι πόλεμοι 1912 -13, περιγραφεί το τέλος του ήρωα (σελ. 511-512): «Έτσι, αυτή την ιστορική μέρα, βρέθηκαν αντιμέτωποι και από τα δύο μέρη οι πιο διαλεχτοί άντρες, Βούλγαροι και Έλληνες. Οι άντρες της βασιλικής φρουράς του Φερδινάνδου, μεγαλόσωμοι όλοι και ψυχωμένοι, πολέμησαν με παλληκαριά και πείσμα. Κι απέναντι τους είχανε τους αθάνατους ευζώνους, τους ημίθεους του «πρώτου-τριακοστού όγδοου» συντάγματος. Ο αγώνας ήταν τόσο λυσσασμένος και συχνά σώμα με σώμα, ώστε πολλοί από τη μια μεριά και από την άλλη πέφτανε τρυπημένοι με τη λόγχη, αρκετοί Βούλγαροι σκοτώθηκαν με πέτρες στο κεφάλι... γιατί, κάποια στιγμή, τα πυρομαχικά λείψανε από τους ευζώνους και τότε ο Βελισσαρίου που ήτανε όπως πάντα στη γραμμή της φωτιάς τους φώναξε: Χτυπάτε τους με τις πέτρες, ωρέ! Κι αυτές σκοτώνουν.

»Αλλά μια οβίδα έσκασε κοντά τους, ένα μεγάλο θραύσμα τον βρήκε κατάστηθα και ο εθνικός ήρωας, ο πορθητής του Μπιζανίου, απόμεινε στον τόπο.

Στην επική αυτή σύγκρουση έπεσε σε λίγο και ο ταγματάρχης Κολοκοτρώνης, άξιο βλαστάρι της δοξασμένης γενιάς του Γέρου του Μοριά, κοντά σ' αυτή χάθηκαν και ένα σωρό αξιωματικοί και άντρες του ηρωικού συντάγματος. Οι πλαγιές κι οι ρεματιές είχανε γεμίσει πτώματα Ελλήνων και Βουλγάρων ανακατωμένα...».

(Εκείνα τα χρόνια «οι άνθρωποι ζούσαν για ένα έπαινο και πέθαιναν για ένα τραγούδι» έλεγε ο Καρκαβίτσας. Ήταν φιλότιμοι. Ελπίζουμε, πως όταν ανθίσουνε και πάλι τούτοι οι τόποι, και 'ρθούνε καινούργιοι άνθρωποι που θα συνοδεύσουν την περιρρέουσα βλακεία στην τελευταία της κατοικία, να ξαναμπούν αυτά τα κείμενα στην τυμπανιαία, σήμερα, αποφοράς εκπαίδευση, για να ανασάνουμε κι εμείς και οι μαθητές μας). Αυτά τα λίγα μνημόσυνα λόγια για έναν ήρωα, που θυσίασε την ζωή του, για να ελευθερώσει την Μακεδονίας μας, αυτήν που τώρα προδίδουν οι Νενέκοι.

Απλά λόγια για επίλογο, γιατί ο ηρωισμός δεν περιγράφεται με μεγαλοστομίες.

Όπως απλά το είπε και ο εθνικός μας ποιητής: «Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά»...

Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος, Κιλκίς.

πηγή:pontos-news.gr